

ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Η Ανδριάνα κοίταξε τον δίδυμο αδελφό της. Στην πραγματικότητα, έμοιαζε να μην τον βλέπει, αφού η ματιά της διαπερνούσε το χαρτί που κρατούσαν στα χέρια τους. Όλα εκεί φαίνονταν περίεργα, και ας έπρεπε να είναι πάρα πολύ γνωστά. Το μυαλό της έκανε χίλιες διαφορετικές σκέψεις. Ο αδελφός της ο Ανδρέας είχε σκύψει πάνω από το χαρτί του θησαυρού και το παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή. Έπρεπε να καταφέρουν να πάρουν έστω και μία σταγόνα από το «αθάνατο νερό». Αποστολή τους ήταν να ανακαλύψουν τον θησαυρό εγκαίρως, πριν να είναι για όλους αργά. Διάβαζαν και ξαναδιάβαζαν το νέο αίνιγμα που έπρεπε να λύσουν:

*Αναβρυτήρια που έχουν ως φύλακες από
τέσσερα φτερωτά λιοντάρια. Αν πλησιάσετε
πολύ κοντά, ίσως να μη σας δαγκώσουν.
Σίγουρα όμως θα σας κάνουν μούσκεμα.*

Τι θα μπορούσε να σημαίνει άραγε; Θα ξεκινούσαν από την άγνωστη λέξη. Αυτό έπρεπε να κάνουν, και γρήγορα μάλιστα.

Όλα είχαν ξεκινήσει λίγες ημέρες πριν...

Η Εμμανουέλα με τον δίδυμο αδελφό της, τον Μάνο, ήταν φοιτητές στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας. Είχαν μόλις φτάσει στον Πειραιά με το μεγάλο καράβι από την Κρήτη. Η κοπέλα παρακολουθούσε τους επιβάτες που συνωστίζονταν στις σκάλες για να κατέβουν γρήγορα γρήγορα. Έσπρωχναν ο ένας τον άλλο και γενικά δεν υπήρχε καμία τάξη και σειρά.

«Περίεργο» σκέφτηκε. «Περιμένουν τόσες και τόσες ώρες υπομονετικά και, μόλις το πλοίο αρχίσει να δένει, κάνουν σαν τρελοί. Λες και διαγωνίζονται στο ποιος θα πατήσει πρώτος το πόδι του στη στεριά».

Κοίταξε τον αδελφό της στην καρέκλα, που κόπτευε να τον πάρει και πάλι ο ύπνος. Τον δικαιολόγησε. Είχαν ακόμα πολύ δρόμο για να φτάσουν στον τελικό προορισμό τους. Από νωρίς το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας είχαν ξεκινήσει από το Ρέθυμνο για το λιμάνι των Χανίων. Μετά τον Πειραιά, θα ξεκινούσαν άλλο ταξίδι για την Πάτρα, αλλάζοντας τα μεταφορικά μέσα συνεχόμενα. Ευτυχώς που από το ΚΤΕΛ της Πάτρας ως το σπίτι τους η απόσταση ήταν σχετικά κοντινή.

— Ουφ! αναστέναξε και με το πόδι της σκούνησε τον Μάνο για να σηκωθεί. Πάμε κι εμείς σιγά σιγά;

Εκείνος, από τη νύστα του, δεν είχε όρεξη ούτε να της μιλήσει. Άλλωστε ήταν ακόμη έξι το πρωί. Έφτιαξε το τζόκεϊ στο κεφάλι του και σηκώθηκε.

Το ταξίδι τους με το λεωφορείο ήταν ήρεμο και ο Μάνος έριξε άλλον έναν υπνάκο στα μαλακά του καθίσματα. Αντιθέτως, η Εμμανουέλα είχε κολλήσει το κεφάλι της στο τζάμι και χάζευε έξω. Όταν μάλιστα περνούσαν τον Ισθμό της Κορίνθου, σηκώθηκε όρθια για να δει καλύτερα αυτό το θαύμα που είχε επιτευχθεί πριν από περίπου εκατόν σαράντα χρόνια. Πάντα της άρεσε να παρατηρεί τα κάθετα τοιχώματα των βράχων που έφταναν χαμηλά και χώνονταν στη θάλασσα. Μερικές φορές μάλιστα είχε σταθεί τυχερή, αφού μέσα από τον ισθμό περνούσε καράβι. Εντυπωσιακό!

— Να έρθουμε μια μέρα να κάνουμε μπάντζι τζάμπινγκ, είπε.

Τα χνότα της θόλωσαν το τζάμι, μα τα σκούπισε αμέσως.

— Τι; μουρμούρισε ο Μάνος αγουροξυπνημένος.

— Να κάνουμε μπάντζι τζάμπινγκ λέω, επανέλαβε εκείνη.

— Πότε; Τώρα; ρώτησε με απόγνωση.

— Καλά, άσ' το. Κοιμήσου, απάντησε και τον άφησε στην ησυχία του.

Κόντευε δώδεκα το μεσημέρι όταν επιτέλους το

μεγάλο ταξίδι τους έφτασε στο τέλος του. Το λεωφορείο σταμάτησε έξω από τον σταθμό και τα δύο παιδιά ξεκίνησαν για το σπίτι τους. Άλλη μία φορά κατά τη διάρκεια του ταξιδιού είχε ξυπνήσει ο Μάνος, όταν η αδελφή του τον σκούνησε καθώς φάνηκε η γέφυρα του Ρίου. Τι θαύμα κι αυτό! Όνειρο ανθρώπων με πολλή φαντασία τον 19ο αιώνα, που πήρε σάρκα και οστά το 2004.

Η Πάτρα τούς υποδέχτηκε γεμάτη σερπαντίνες και αποκριάτικη διάθεση, και ας είχαν τελειώσει και επίσημα πια οι καρναβαλικές εκδηλώσεις. Η Εμμανουέλα και ο Μάνος είχαν επιλέξει, έπειτα από τρία χρόνια απουσίας, να πάρουν μέρος στο «Κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού» της δικής τους πόλης, του Ρεθύμνου, όπου χιλιάδες κόσμου τρέχουν για να ανακαλύψουν, να μάθουν και να διασκεδάσουν.

Το σπίτι τους στην Πάτρα ήταν λίγο παραπάνω από τον σταθμό των λεωφορειών, στην οδό Κολοκοτρώνη, και έτσι δεν άργησαν να φτάσουν. Ανέβηκαν με κουρασμένα βήματα τις σκάλες, αφού το ασανσέρ δε λειτουργούσε και πάλι. Χωρίς πολλά λόγια μπήκαν στα δωμάτιά τους. Ήταν πολύ κουρασμένοι από το πολύωρο ταξίδι.

Η Εμμανουέλα άνοιξε τα παντζούρια και από συνήθεια κοίταξε στο διαμέρισμα της απέναντι πολυκατοικίας. Τότε την είδε. Είχε σταθεί κι εκείνη μπροστά στο τζάμι της δικής της μπαλκονόπορτας και έμοιαζε σαν να περίμενε να τη δει. Ήταν η γιαγιά

της Ανδριάνας και του Ανδρέα, η κυρία Γραμματική, που συμπαθούσε πολύ την Εμμανουέλα.

Τα παιδιά είχαν συνηθίσει το περίεργο όνομά της, αλλά όσοι το άκουγαν έκαναν όλοι την ίδια ερώτηση: «Γραμματική; Από πού βγαίνει;». Η απάντησή της ήταν: «Δε βγαίνει από πουθενά. Απλώς έτσι έλεγαν τη γιαγιά μου και τη γιαγιά της γιαγιάς μου. Μπορεί να είναι πρωτότυπο όνομα, αλλά είναι και πολύ... συντακτικό!». Υπήρχαν στιγμές που τα δύο εγγόνια της την πείραζαν για το όνομά της, ιδιαίτερα όταν καμιά φορά τούς εξέταζε στα μαθήματά τους.

—Γι' αυτή την ώρα θα σε ονομάσουμε γιαγιά Αριθμητική. Μάντεψε τι μάθημα θα σου πούμε..., έλεγε ο Ανδρέας, που ήταν ο αστείος της οικογένειας.

—Ναι, ναι... Και την επόμενη ώρα θα γίνω η γιαγιά Γεωγραφία και μετά η γιαγιά Προϊστορία, τους πείραζε κι εκείνη, που δεν είχε κανένα πρόβλημα να τη βαφτίζουν και να την ξαναβαφτίζουν.

Η γιαγιά Γραμματική ήταν η καλύτερη όλων. Είχε μάλιστα σπουδάσει πριν από πολλά, πολλά χρόνια στο Πανεπιστήμιο του Ρεθύμνου, και έτσι είχαν πολλά κοινά. Κούνησαν τα χέρια και χαιρετήθηκαν με χαμόγελο στα χείλη. Τόσο αληθινό, που έμοιαζε να πηγάζει μέσα από την καρδιά τους.

Η Ανδριάνα και ο Ανδρέας ήταν δύο αδέρφια, δίδυμα και αυτά, που έμεναν με τους γονείς τους

στην ίδια πολυκατοικία απέναντι, έναν όροφο επάνω από τη γιαγιά τους. Πήγαιναν στην έκτη δημοτικού και τα ενδιαφέροντά τους ήταν άκρως αντίθετα. Του Ανδρέα τού άρεσε το ποδόσφαιρο, της Ανδριάνας το μπάσκετ. Της Ανδριάνας το ψάρι, του Ανδρέα το κρέας... Και η λίστα με τα παραδείγματα των αντιθέσεων δεν είχε τελειωμό...

Σε ένα όμως συμφωνούσαν απόλυτα: στο πόσο πολύ αγαπούσαν την Εμμανουέλα. Μάλιστα, τα δύο πρώτα χρόνια που το κορίτσι φοιτούσε στην Πάτρα, βοηθούσε τα δύο παιδιά στα μαθήματά τους. Ήταν πολύ καλή και επιμελής η Εμμανουέλα, και γι' αυτό οι γονείς των διδύμων την είχαν στην καρδιά τους. Όπως και τον αδελφό της, τον Μάνο, που είχε γίνει «κολλητός» με τον Ανδρέα. Μερικές φορές, μάλιστα, όταν οι γονείς ήθελαν να βγουν, η Εμμανουέλα πήγαινε στο σπίτι και πρόσεχε τα διδυμάκια. Έτσι την αγάπησε και η γιαγιά Γραμματική. Αργότερα, το απόγευμα, η Εμμανουέλα θα πήγαινε να τους επισκεφτεί. Ήθελε να δει τη γιαγιά, αλλά και τα παιδιά.

ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Τι συμβαίνει όταν ο μπαμπάς του μπαμπά ονομάζεται Ανδρέας και η μαμά της μαμάς Ανδριάνα; Τότε τα διδυμάκια παίρνουν το όνομά τους και όλοι μπερδεύονται... Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα από τα αστεία του Ανδρέα, αλλά δεν είναι.

Τι συμβαίνει όταν η προγιαγιά τους, ή «γιαγιά-προ» όπως την αποκαλούν τα παιδιά, που αγαπάει τα μυστικά και την ιστορία, αρχίζει να ξεχνάει; Τότε γράφει γρίφους για να γυμνάξει το μυαλό της.

Τι συμβαίνει όταν αυτοί οι γρίφοι πέφτουν κατά λάθος στα χέρια των παιδιών; Τότε τα παιδιά προσπαθούν να τους λύσουν.

Τι θα συμβεί, όμως, όταν οι γρίφοι οδηγούν σε ένα από τα μεγαλύτερα μυστικά της γιαγιάς-προ; Στο αθάνατο νερό;

**Είστε έτοιμοι να ακολουθήσετε
δύο τρελά ζευγάρια διδύμων σε μια πρωτόγνωρη
περιπέτεια με φόντο την πόλη της Πάτρας;**

Αν ναι, τότε ξεκινάμε ΤΩΡΑ...

Θέμα: Ταξίδια στην Ελλάδα – ΠΑΤΡΑ

www.minoas.gr

9 786180 213638
ISBN 978-618-02-1363-8

ΚΩΔ. 21550

